

- Προδοσίες, βλέπω...

Μουρμούρισε ο Αθανάσιος, σπεσιαλίστας παρασκευαστής καφέδων, όπως ομολογούν αυτοί που τους καταναλώνουν, εξ Ευβοίας ορμών μενος και εις το κυλικείον απασχολούμενος.

Με είχε συλλάβει, την κρίσιμη στιγμή που τάζα νομίσματα τον αυτόματο πωλητή (α/π). Δύσκολο να κρύψω την ενόχλησή μου από την κουβέντα του. Και με πείραξε πρωτίστως, διότι ο μικρός το δέμας πλην όμως γερός Νάσος, είχε δίκιο. Είναι αυτό που περιγράφουμε ως πικρό χάδι της αλήθειας.

Εννοώ, ότι παρ' όλη την αντιπάθειά μου για τους α/π, οφείλω να ομολογήσω, ότι με τον συγκεκριμένο του πρώτου ορόφου στην εργασία μας, είχα αναπτύξει σχέσεις, σχεδόν φιλικές. Παρά το γεγονός ότι άπαξ κατάπιε τα κέρματά μου χωρίς να σερβίρει το αγαθό. Ενώ κάποιες άλλες φορές έπρεπε να εισπράξει σφαλιάρες για να ξεκολλήσει η σοκοφρέτα που είχε σκαλώσει. Δεν είναι απλή αυτή η κίνηση. Θυμίζει το ελαφρύ χαστούκι που έπρεπε να δώσεις στο φλίπερ, ώστε να ξεκολλήσει η μπίλια χωρίς να κάνει τιλτ το μηχάνημα. Έτσι και την περίπτωση μας, αν το χτύπημα ήταν ισχυρότερο έκλεινε το κλαπέτο και χανόταν η σοκοφρέτα, αν ήταν αδύναμο παρέμενε σκαλωμένη.

Για ποιο λόγο όμως, ένας άνθρωπος να αντιπαθεί τους α/π; Κατ' αρχάς διότι είναι μηχανήματα, και ως τέτοια δεν χαμογελούν, δεν συνωφριώνονται, δεν κρύβουν τίποτα το αναπάντεχο, πέρα από τα προαναφερθέντα. Έπειτα, αν σου λείπουν 10 λεπτά δεν σε σερβίρουν. Τέλος δεν μπορείς να τους κοπλιμεντάρεις, να τους ειρωνευτείς, να τους ιντριγκάρεις, όπως κάνεις με τους ανθρώπους. Οι α/π είναι εξυπηρετικοί, αλλά υπογραμμίζουν την έλλειψη επικοινωνίας.

Το επόμενο πρωινό, από την δίλεξη φράση του Νάσου (*προδοσίες βλέπω...*), ανεβαινοντας τα σκαλιά προς τον πρώτο, εντόπισα πάνω στο λευκό μάρμαρο, ίχνη χνουδωτής βρόμας, τα οποία από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι πλήθαιναν. Με οδήγησαν στην θέση του απόντα πια α/π, όπου στη βάση του, δίπλα στον ψύκτη, υπήρχε το απωτύπωμα της απουσίας του. Χρόνια εκεί ο α/π, και τώρα πουθενά. Σαν ένα δόντι που 'λειψε έξαφνα από μια οδοντοστοιχία.

Κοίταζα σαν χαζός τον άδειο χώρο, όταν το αεράκι του ανοικτού παράθυρου, ταξίδευε λίγο από το γκριζο χνούδι της βρόμας στο πάτωμα. Κι αναρωτιόμουν, πως γίνεται να είμαι λυπημένος για την απουσία ενός αντικειμένου, που γενικώς αντιπαθούσα;

Γίνεται, από τη στιγμή που ο α/π εγκατέλειψε την ημιθανή εργασιακή πολιτεία μας. Κι ας ένιωθα οίκτο επειδή συχνά ερχόταν τεχνίτης να μαζέψει τις ατέλειές του. Έστω και τραυματίας, παρείχε υπηρεσίες. Τον φαντάζομαι φορτωμένο, βουβό και σκοτεινό, να ταξιδεύει στους δρόμους της πόλης, για να τον παρκάρουν σε κάποια αποθήκη. Μέχρι να τον κουβαλήσουν σε κάποιον άλλο τόπο εργασίας, να του δώσουν ρεύμα, να ζωντανέψει, να φωτιστεί και να προσπαθούν να τον κοροϊδέσουν με αλλότρια νομίσματα, να τον σκουντάνε, να τον χτυπάνε να πέσουν οι γκοφρέτες. Να τον ταλαιπωρούν. Να τον επισκευάζουν.

Σκέφτηκα ότι τελικά υπάρχει συγγένεια, υφίσταται σχέση ανάμεσα σε α/π και εργαζόμενους ανθρώπους. Και οι δυο, παρασύρονται πάνω στις ίδιες λουρίδες, γραμμές παραγωγής. Μηχανήματα και άνθρωποι, δέχονται περίπου τις ίδιες δοκιμασίες και επιπτώσεις. Να ένας καλός λόγος να μην αντιπαθείς τους α/π. Κατ' ουσίαν, ήμαστε, συνάδελφοι. Έστω και αν εκείνοι δεν έχουν ψυχή. Εξ' άλλου συμβαίνει και το αντίστοιχο. Υπάρχουν έμψυχοι συνάδελφοι με πνιγμένη ψυχή.

Την επόμενη μέρα, ο χώρος είχε καθαριστεί, αλλά η απουσία του α/π, παρέμενε αισθητή κάνοντας το μεγάλο, άδειο κτίριο ακόμα πιο μελαγχολικά μοναχικό. Κι ο Αθανάσιος δεν θα μπορούσε να επαναλάβει πια, καμιά παρόμοια παρατήρηση. Τουλάχιστον για όσο χρόνο ακόμα, εκείνος θα φτιάχνει καφέδες στον [Πήγασο](#) και η ταπεινότητά μου θα σερβίρει κείμενα.